

16 Ιουλίου, 1991

[ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ/στής]

ΑΦΟΡΑ ΑΙΤΗΣΗ ΤΩΝ (α) ΠΑΜΠΙΝΟΥ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ, (β) ΑΝΔΡΕΑ ΧΕΙΛΙΔΗ, (γ) ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΚΑΙ (δ) ΧΡΙΣΤΑΚΗ ΧΑΣΙΚΟΥ, ΓΙΑ ΑΔΕΙΑ ΥΠΟΒΟΛΗΣ ΑΙΤΗΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΕΝΤΑΛΜΑΤΟΣ ΠΡΟΗΒΙΤΙΩΝ

και

ΑΦΟΡΑ ΤΗ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΟΥ ΔΙΕΞΑΓΕΤΑΙ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΟΥ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΩΝ ΠΡΑΤΗΡΙΟΥΧΩΝ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΕΙΔΩΝ ΜΕ ΑΡ. 1313/Α

(Αίτηση Αρ. 78/91).

5 Προνομιακά διατάγματα — Διάταγμα της φύσεως prohibition για να απαγορευθεί στην Επιτροπή Προστασίας του Ανταγωνισμού να συνεχίσει την διαξαγωγή διαδικασίας εναντίον των πρατηριούχων βενζίνης — Κατά πόσο η Επιτροπή Προστασίας του Ανταγωνισμού είναι διοικητικό όργανο ή δικαστήριο.

Ποινή — Διάκριση μεταξύ διοικητικών ποινών και ποινών του ποινικού δικαίου — Κατά πόσο τα διάφορα πρόστιμα που η Επιτροπή Προστασίας του Ανταγωνισμού έχει δικαίωμα να επιβάλλει είναι διοικητικές ποινές ή ποινές του ποινικού δικαίου

10 Συνταγματικό Δίκαιο — άρθρο 30(1) του Συντάγματος — Κατά πόσο η Επιτροπή Προστασίας του Ανταγωνισμού είναι στην πραγματικότητα δικαστική επιτροπή ή έκτακτο δικαστήριο.

15 Η Επιτροπή Προστασίας του Ανταγωνισμού, που εγκαθιδρύθηκε με βάση τον περί Προστασίας του Ανταγωνισμού Νόμο, 1989 (Ν 207/89), άρχισε διαδικασία εναντίον των πρατηριούχων πετρελαιοειδών, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται οι αιτητές, για πιθανές παραβάσεις από αυτούς των προνοιών του πιο πάνω Νόμου. Σύμφωνα με το άρθρο 22(3) του Νόμου, η Επιτροπή έχει εξουσία, μεταξύ άλλων, να διατάξει τον τερματισμό διαπιστωθείσας παράβασης και να επιβάλει πρόστιμο, μέχρι £500, για κάθε ημέρα που συνεχίζεται η παράβαση και/ή πρόστιμο μέχρι 10% των ακαθαρίστων εσόδων της ελιχείρησης ή ένωσης ελιχειρήσεων κατά το έτος που συντελέστηκε η παράβαση ή κατά το αμέσως προηγούμενο έτος. Οι αιτητές ζήτησαν την έκδοση προνομιακού διατάγματος 25 της φύσεως prohibition, με το οποίο να διατάσσεται η Επιτροπή να σταματήσει αμέσως την διαδικασία εναντίον των αιτητών. Η αίτηση, αν και στο τίτλο της περιγραφόταν σαν αίτηση για άδεια καταχώρησης αίτησης για έκδοση διατάγματος prohibition, στο αιτητικό της ζητούσε την έκδοση του διατάγματος και όχι την παρα-

χώρηση άδειας για καταχώρηση αίτησης prohibition. Οι αιτητές ισχυρίστηκαν ότι η Επιτροπή Προστασίας του Ανταγωνισμού ήταν, στην πραγματικότητα δικαστική επιτροπή ή έκτακτο δικαστήριο, κατά παράβαση του άρθρου 30(1) του Συντάγματος.

Αποφασίσθηκε ότι

(α) Αν και η αίτηση, όπως ήταν διατυπωμένη, ήταν απαράδεκτη και έπρεπε να απορριφθεί, διότι δεν ζητούσε, με το αιτητικό της, την παραχώρηση άδειας για καταχώρηση αίτησης για έκδοση διατάγματος prohibition, αλλά ζητούσε την έκδοση αυτού τούτου του διατάγματος, το Δικαστήριο θα εξέταζε και την ουσία της, διότι επρόκειτο για θέμα ύψιστης σημασίας.

(β) Το βασικό ερώτημα στην υπόθεση ήταν κατά πόσο η εξουσίες, που είχε η Επιτροπή Προστασίας του Ανταγωνισμού για επιβολή προστίμων, την μετέτρεπαν από διοικητικό όργανο σε ποινικό δικαστήριο. Η διοικητική ποινή είναι μέρος του νομικού συστήματος της Κύπρου, έχει αναγνωρισθεί από την κυπριακή νομολογία και προβλέπεται από την ισχύουσα νομοθεσία. Η αρχή της διακρίσεως των εξουσιών δεν παραβιάζεται με την ύπαρξη και λειτουργία διοικητικών ή εκτελεστικών αρχών που έχουν, με νομοθετική εξουσιοδότηση, εξουσία επιβολής διοικητικών ποινών. Εφαρμόζοντας τις σχετικές αρχές, ήταν κατάδηλο ότι η Επιτροπή Προστασίας του Ανταγωνισμού δεν ήταν δικαστήριο, ούτε δικαστική επιτροπή, ούτε ασκούσε δικαστική εξουσία, οι δε ποινές που είχε εξουσία να επιβάλλει ήσαν διοικητικής, και όχι ποινικής, φύσεως.

Η αίτηση απορρίφθηκε.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Sidnell v. Wilson and Others [1966] 1 All E.R. 681.

Land Securities plc. v. Receiver for Metropolitan Police District [1983] 2 All E.R. 254.

In re Kakos (1985) 1 C.L.R. 250.

Anthimou (1991) 1 C.L.R. 41.

Ramadan v. Electricity Authority of Cyprus and Another, 1 R.S.C.C. 49.

Vassiliou and Another v. The Police Disciplinary Committees (1979) 1 C.L.R. 177.

In re Frangos (1981) 1 C.L.R. 691.

Frangos v. Medical Disciplinary Board and Others (1983) 1 C.L.R. 256.

Christofi and Others v. Iacovidou (1986) 1 C.L.R. 236

Keramourgia "Aias" Ltd. v. Christoforou (1975) 1 C.L.R. 38

Pastellopoulos v. Republic (1985) 2 C.L.R. 165

Αίτηση.

5 Αίτηση για άδεια για την καταχώρηση αίτησης για την έκδοση εντάλματος prohibition αναφορικά με τη δικαστική διαδικασία που διεξάγεται ενώπιον της Επιτροπής Προστασίας Ανταγωνισμού σχετικά με την απεργία των πρατηριούχων πετρελαιοειδών.

10 Λ. Παπαφιλίππου και Α. Χαβιαράς, για τους αιτητές.

Cur. adv. vult.

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ. ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Οι αιτητές με την αίτηση αυτή ζητούν την πιο κάτω θεραπεία:

15 "(α) Ένταλμα PROHIBITION που να απαγορεύει στην Επιτροπή Προστασίας του Ανταγωνισμού από του να συνεχίσει τη διεξαγωγή δίκης κατά αιτητών και άλλων πρατηριούχων, σχετικά με καταγγελίες εναντίον των αιτητών ότι αρνήθησαν να προσφέρουν πετρελαιοειδή στο κοινό από της 5.3.91 μέχρι της 10.3.91 και για ισχυριζόμενη εκβιαστική τακτική και απεργίες που παρεμποδίζουν την επαναδραστηριοποίηση μελών του συνδέσμου εκτοπισθέντων Πρατηριούχων Πετρελαιοειδών Κύπρου στα πλαίσια των διατάξεων των άρθρων 4 και 6 του Ν. 207/89.

20

25

(β) Ενδιάμεση αναστολή κάθε διαδικασίας μέχρι την υποβολή και αποπεράτωση αίτησης των αιτητών δια κλήσεως.

(γ) Περαιτέρω ή άλλη θεραπεία."

30 Η έκδοση προνομακίων ενταλμάτων είναι στην απο-

κλειστική δικαιοδοσία του Ανωτάτου Δικαστηρίου με βάση το άρθρο 155.4 του Συντάγματος και των άρθρων 3, 9 και 11 του Περί Απονομής της Δικαιοσύνης (Ποικίλαι Διατάξεις) Νόμου του 1964 (αφ. 33/64).

Το Δικαστήριο ακολουθεί κατ' αναλογία *mutatis mutandis* τους αγγλικούς Διαδικαστικούς Κανονισμούς και την αγγλική πρακτική, όπως ίσχυαν πριν την εγκαθίδρυση της Δημοκρατίας κατά την έκδοση των προνομιακών ενταλμάτων. 5

Δε μπορεί να καταχωρηθεί αίτηση για την έκδοση ενταλμάτων *Certiorari*, *Mandamus* ή *Prohibition*, εκτός αν δοθεί προηγουμένως άδεια από το Δικαστήριο. 10

Στην παρούσα αίτηση οι αιτητές ζητούν την έκδοση εντάλματος *Prohibition*, χωρίς να έχει δοθεί προηγούμενα άδεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Μόνο στον τίτλο της αίτησης αναφέρεται ότι είναι αίτηση για άδεια. Η αίτηση, όπως φαίνεται από το αιτητικό της που έχω αναφέρει κατά λέξη πιο πάνω, δεν αναφέρει τίποτε για άδεια καταχώρισης αίτησης για έκδοση προνομιακού εντάλματος, αλλά ζητά απ' ευθείας την τοιαύτη έκδοση. Επομένως η αίτηση ως έχει είναι απαράδεκτη και πρέπει να απορριφθεί. 15 20

Το Δικαστήριο όμως θα επιληφθεί της αίτησης ως εάν να ήταν αίτηση για άδεια για καταχώριση αίτησης για έκδοση εντάλματος *Prohibition*, γιατί πρόκειται για θέμα υψίστης σημασίας και θεωρώ καθήκον μου να εξετάσω την αίτηση στην ουσία της. 25

Για την έκδοση άδειας ο αιτητής πρέπει να ικανοποιήσει το Δικαστήριο ότι έχει εκ πρώτης όψεως υπόθεση και ότι υπάρχει συζητήσιμο ζήτημα στην έννοια που δόθηκε στις αποφάσεις αυτές στις αγγλικές υποθέσεις *Sidnell v. Wilson and Others* [1966] 1 All E.R. 681 και *Land Securities plc v. Receiver for the Metropolitan Police District* [1983] 2 All E.R. 254, 258, οι οποίες υιοθετήθηκαν στην υπόθεση *In re Kakos* (1985) 1 C.L.R. 250. (Βλέπε επί- 30 35

σης , In re *Georghios Anthimou*, (1991) 1 Α.Α.Δ. 41).

Είναι η εισήγηση του κ. Χαβιαρά πως το Δικαστήριο έχει εξουσία να εκδόσει το αιτούμενο διάταγμα, που στρέφεται εναντίον της Επιτροπής Προστασίας του Ανταγωνισμού που εγκαθιδρύθηκε με το Νόμο 207/89. Δε συμφωνώ με την εισήγηση του κ. Χαβιαρά για τους πιο κάτω λόγους:

Στην Κύπρο με την εισαγωγή της αναθεωρητικής δικαιοδοσίας και ελέγχου των εκτελεστών διοικητικών αποφάσεων, πράξεων ή παραλείψεων οργάνων που ασκούν εκτελεστική ή διοικητική λειτουργία με το άρθρο 146 του Συντάγματος, το ένταλμα Prohibition περιορίζεται μόνο στον έλεγχο δικαστικών αποφάσεων. Σε μία σειρά υποθέσεων, στην οποία η θεραπεία που ζητείται έκδοση εντάλματος Prohibition έχει αποφασιστεί ότι τούτο στην Κύπρο με το διαδικό σύστημα ελέγχου με τις δικαιοδοσίες του άρθρου 146 και του άρθρου 155.4 του Συντάγματος, στρέφεται μόνο προς πράξεις, αποφάσεις των Δικαστηρίων. (Βλέπε, μεταξύ άλλων, *Ramadan v. Electricity Authority of Cyprus and Another*, 1 R.S.C.C. 49, 53, 54, *Vassiliou and Another v. The Police Disciplinary Committees* (1979) 1 C.L.R. 46, 53-55, *Economides v. Military Disciplinary Board* (1979) 1 C.L.R. 177, In re *Frangos* (1981) 1 C.L.R. 691, *Frangos v. Medical Disciplinary Board and Others* (1983) 1 C.L.R. 256 και *Christofi and Others v. Iacovidou* (1986) 1 C.L.R. 236.

Στην υπόθεση *Christofi* (ανωτέρω), στη σελ. 247 ειπώθηκε:

"The power of this Court to issue prerogative orders is set out in paragraph 4 of Article 155 of the Constitution. By Article 146 a separate system of administration of justice was introduced. This introduced the jurisdiction of continental courts, the older system of which functions in France. A ministerial act is justiciable and amenable to this jurisdiction. A judicial act of an

inferior Court cannot be made the subject of a recourse under Article 146. It is reviewable on appeal before a superior court and/or subject to the appropriate prerogative orders. The power of this Court to issue prerogative orders extends only to such matters which are not within the jurisdiction of Article 146. The two jurisdictions are mutually exclusive."

5

Ο κ. Παπαφιλίππου εισηγήθηκε πως η εγκαθίδρυση της Επιτροπής Προστασίας του Ανταγωνισμού και ειδικότερα με τις πρόνοιες του άρθρου 22 του Νόμου (207/89), η Επιτροπή έχει τη φύση δικαστικής επιτροπής ή εκτάκτου δικαστηρίου, πράγμα που αντίκειται προς τις διατάξεις του άρθρου 30(1) του Συντάγματος. Το άρθρο τούτο αναφέρει:

10

"..... Η σύστασις δικαστικών επιτροπών ή εκτάκτων δικαστηρίων υπό οιονδήποτε όνομα απαγορεύεται."

15

Δικαστήριο στην Κύπρο είναι το Δικαστήριο το οποίο εγκαθιδρύεται με Νόμο, σύμφωνα με τις πρόνοιες του άρθρου 152 του Συντάγματος. Το άρθρο 152 αναφέρει:

"1. Η δικαστική εξουσία, εξαιρουμένης της ασκουμένης κατά το έννατον μέρος υπό του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου και κατά την δευτέραν παράγραφον του παρόντος άρθρου υπό των δικαστηρίων των προβλεπομένων υπό κοινοτικού νόμου, ασκείται υπό Ανωτάτου Δικαστηρίου και υπό κατωτέρων δικαστηρίων, τα οποία θα ιδρυθώσι δια νόμου, τηρουμένων των διατάξεων του Συντάγματος.

20

25

2. Η δικαστική εξουσία επί αστικών διαφορών αφορωσών εις τον προσωπικόν θεσμόν και θρησκευτικά ζητήματα, άτινα υπάγονται κατά το άρθρον 87 εις τας Κοινοτικές Συνελεύσεις, ασκείται υπό των δικαστηρίων, περί ων θέλει προβλέψει κοινοτικός νόμος κατά τας διατάξεις του Συντάγματος."

30

(Βλέπε *Keramourgia "AIAS" Ltd. v. Christophorou*

(1975) 1 C.L.R. 38 και *Pastellopoulos v. The Republic*
(1985) 2 C.L.R. 165.)

5 Η Επιτροπή Προστασίας του Ανταγωνισμού εγκαθι-
δρύθηκε, λειτουργεί και ασκεί εξουσία με βάση τον Περί
Προστασίας του Ανταγωνισμού Νόμο του 1989 (207/89).
Ο Νόμος αυτός θεσπίστηκε για συμμόρφωση της Δημο-
κρατίας με τη συμβατική της υποχρέωση κάτω από τα
10 άρθρα 27 και 28 του Πρωτοκόλλου "Για τον καθορισμό
των όρων και διαδικασιών εφαρμογής του δευτέρου στα-
δίου της συμφωνίας σύνδεσης μεταξύ της Ευρωπαϊκής
Οικονομικής Κοινότητας και της Κυπριακής Δημοκρα-
τίας και για την προσαρμογή ορισμένων διατάξεων της
15 συμφωνίας", που κυρώθηκε και δημοσιεύτηκε σύμφωνα με
το άρθρο 169.3 του Συντάγματος με το Νόμο αρ. 321/87.
Το άρθρο 28 έχει:

"1. Από την έναρξη ισχύος του δευτέρου σταδίου,
σύμφωνα με τις αρχές που καθορίζονται στο άρθρο 27
και αφορούν τα άρθρα 85, 86 και 92 της συνθήκης για
20 την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας,
τα ακόλουθα είναι ασυμβίβαστα με την καλή λειτουρ-
γία της Συμφωνίας, εφόσον μπορούν να βλάψουν το
εμπόριο μεταξύ της Κοινότητας και της Κύπρου:

α) κάθε συμφωνία μεταξύ επιχειρήσεων, κάθε από-
φαση ενώσεων επιχειρήσεων και κάθε εναρμονι-
25 σμένη πρακτική με στόχο ή αποτέλεσμα την παρε-
μπόδιση, τον περιορισμό ή τη νόθευση του
ανταγωνισμού όσον αφορά την παραγωγή και το
εμπόριο αγαθών,

β) η κατάχρηση από μέρους μιας ή περισσότερων
30 επιχειρήσεων της δεσπόζουσας θέσης τους στο
σύνολο των εδαφών των Συμβαλλομένων Μερών
ή σε σημαντικό μέρος αυτών των εδαφών,

γ) κάθε κρατική ενίσχυση που νοθεύει ή υπάρχει
35 κίνδυνος να νοθεύσει τον ανταγωνισμό με το να
ευνοεί ορισμένες επιχειρήσεις ή ορισμένες παρα-
γωγές.

2. Εάν ένα από τα Συμβαλλόμενα Μέρη διαπιστώσει ότι ακολουθείται πράγματι η πρακτική που αναφέρεται στην παράγραφο 1 από μέρους του εταίρου του, μπορεί να λάβει τα κατάλληλα μέτρα μετά από διαβούλευση στο πλαίσιο του Συμβουλίου Σύνδεσης."

5

Οι αρμοδιότητες της Επιτροπής αναφέρονται στο Μέρος IV του Νόμου 207/89.

Θεωρώ σκόπιμο, για να ευρεθούν τα χαρακτηριστικά της Επιτροπής και οι εξουσίες της, να παραθέσω αυτούσια το άρθρο 22 το οποίο προβλέπει για τις εξουσίες της Επιτροπής επί διαπιστώσεως των παραβάσεων των άρθρων 4 και 6:

10

"22.-(1) Η Επιτροπή είναι αποκλειστικά αρμόδια προς διερεύνηση παραβάσεων των άρθρων 4 και 6.

(2) Η Επιτροπή επιλαμβάνεται παραβάσεων των άρθρων 4 και 6 είτε αυτεπαγγέλτως είτε μετά καταγγελία που εισάγεται προς αυτή από την Υπηρεσία ή από τρίτους κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 28 του παρόντος Νόμου.

15

(3) Αν η Επιτροπή διαπιστώσει κατά την ενώπιόν της διαδικασία παράβαση των διατάξεων των άρθρων 4 και 6 του παρόντος Νόμου, έχει εξουσία -

20

(α) να διατάξει ή να συστήσει στην ενδιαφερόμενη επιχείρηση ή ένωση επιχειρήσεων όπως μέσα σε τακτή προθεσμία τερματίσει την παράβαση και αποφύγει επανάληψη στο μέλλον ή, σε περίπτωση που η παράβαση τερματίσθηκε πριν από την έκδοση της απόφασης της Επιτροπής, να καταδικάσει με αναγνωριστική απόφασή της την παράβαση·

25

30

(β) να ορίσει ότι, σε περίπτωση συνέχισης της παράβασης, θα οφείλεται πρόστιμο από είκοσι μέχρι και πεντακόσιων λιρών για κάθε ημέρα συνέχισης της παράβασης·

5 (γ) να επιβάλει πρόστιμο ανερχόμενο, ανάλογα με τη βαρύτητα και τη διάρκεια της παράβασης, μέχρι το δέκα τοις εκατόν των ακαθάριστων εσόδων της επιχείρησης ή της ένωσης επιχειρήσεων, κατά το έτος μέσα στο οποίο συντελέστηκε η παράβαση ή κατά το αμέσως προηγούμενο της παράβασης έτος·

(δ) να διατάξει τη λήψη προσωρινών μέτρων κατά τα οριζόμενα στο επόμενο άρθρο."

10 Η Επιτροπή δικαιούται, σε περίπτωση συνέχισης της παράβασης, να ορίσει ότι θα οφείλεται πρόστιμο από £20 μέχρι £500 για κάθε μέρα συνέχισης της παράβασης και έχει εξουσία να επιβάλει πρόστιμο ανάλογα με τη βαρύτητα και τη διάρκεια της παράβασης.

15 Το βασικό ερώτημα είναι κατά πόσο με τις εξουσίες που παίρνει η Επιτροπή από το Νόμο για επιβολή προστίμων, τη μετατρέπουν από μία διοικητική επιτροπή σε ποινικό δικαστήριο. Είναι τα επιβαλλόμενα πρόστιμα ποινές ποινικού δικαίου ή είναι διοικητικά μέτρα;

20 Στο σύγγραμμα "Δίκαιον των Διοικητικών Πράξεων", Μ.Δ. Στασινόπουλου, στη σελ. 143 διαβάζουμε:

"Διάκρισις μεταξύ διοικητικών ποινών και ποινών του ποινικού δικαίου.-

25 Αι διοικητικάί εν γένει ποιναί δεν πρέπει να συγγέωνται προς τας ποινάς του ποινικού δικαίου. Έτι και εκ των διοικητικών ποινών, αι ειδικώτερον καλούμεναι αστυνομικάί ποιναί, δεν πρέπει να συγγέωνται προς τας ποινάς, τας επιβαλλομένας επί αστυνομικών ή πταισματικών παραβάσεων. Πάσαι αι διοικητικάί ποιναί αποτελούν ειδικήν κατηγορίαν διοικητικών πράξεων, παρακολουθούν δε αναγκαίως την άσκησιν της εκτελεστικής λειτουργίας και την δράσιν εν γένει της Διοικήσεως. Διότι είναι αναγκαίον, όπως τα διοικητικά όργανα κατέχωσι την ειδικήν ταύτην εξουσίαν προς

επιβολήν ποινών, ίνα εξασφαλίξηται η ομαλή λειτουργία των διοικητικών υπηρεσιών. Όστε η εξουσία προς επιβολήν ποινών, δυναμένων να εκτελεσθώσιν αμέσως, ως και πάσαι αι εκτελεσταί διοικητικάί πράξεις, άνευ παρεμβάσεως δικαστικής αναγνωρίσεως, αποτελεί 5
 απαραίτητον μέσον προς καταστολήν της τυχόν απειθείας των διοικουμένων εις τας διοικητικάς πράξεις και προς εξαναγκασμόν αυτών εις υπακοήν. Διά τούτο, τας διοικητικάς ποινάς ονομάζουσί τινες 'ποινάς απειθείας' ή 'ποινάς διοικητικού εξαναγκασμού'. 10

Εντεύθεν προκύπτει ότι τα διοικητικά όργανα, επιβάλλοντα τας τοιαύτας διοικητικάς ποινάς, δεν δικάζουσι, δηλαδή δεν απονέμουσι δικαιοσύνην, αλλά εξακολουθούσι και πάλιν να διοικώσιν, ήτοι ν' ασκώσι 15
 την εκτελεστικήν λειτουργίαν. Δια τούτο, οι ρυθμίζοντες την επιβολήν των διοικητικών ποινών κανόνες δεν ανήκουν εις το ποινικόν δίκαιον, ουδέ συγκροτούν δήθεν ειδικόν τμήμα αυτού, το οποίον θα ηδύνατο να αποκληθή 'διοικητικόν ποινικόν δίκαιον', αλλά καταλέγονται και ούτοι εις τους κανόνες του δικαίου των 20
 διοικητικών πράξεων. Η διάκρισις δύναται να καταστή περισσότερον σαφής, εάν τονισθή ότι σκοπός των διοικητικών ποινών είναι ο εξαναγκασμός προς συμμόρφωσιν χάριν της λειτουργίας των δημοσίων υπηρεσιών και ουχί η τιμώρησις αδικήματος, ενώ η τιμώρησις 25
 είναι ο σκοπός της κυρίως ποινής, ήτοι της ποινής του ποινικού δικαίου.

Εάν ο νόμος κρίνη ότι η απείθεια εις διοικητικάς πράξεις και διαταγάς έχει εις ωρισμένας περιπτώσεις βαρυτέραν δια το κοινωνικόν σύνολον και την έννομον 30
 τάξιν σημασίαν, δύναται να αναγάγη την απείθειαν ταύτην εις αδίκημα ποινικόν, οπότε οφείλει να αναθέσση την εκδίκασιν αυτού εις δικαστικήν αρχήν οιασδήποτε τάξεως, αναλόγως της φύσεως του αδικήματος. Οσακίς όμως δεν συντρέχει τοιαύτη περίπτωσις, η χρήση 35
 των μέσων καταναγκασμού, εν οίς και η επιβολή διοικητικών ποινών, παραμένει πάντοτε έργον της

5 Διοικήσεως και ομαλώς ασκείται παρ' οργάνων διοικητικών, χωρίς να αντίκειται τούτο εις την έννοιαν της πολιτείας δικαίου και τον δι' αυτής καθιερούμενον χωρισμόν των λειτουργιών, ουδέ, ειδικώτερον, εις το άρθρον 87 του Συντάγματος, ένθα ορίζεται ότι η δικαιοσύνη απονέμεται υπό δικαστών."

10 Στα "Πορίσματα Νομολογίας του Συμβουλίου της Επικρατείας" 1929-1959, στη σελ. 168, Κεφ. Δ, παράγραφος 3(viii), με τίτλο "Διοικητικά Μέτρα και διοικητικά ποινά", αναφέρεται:

15 "Σημειωτέον, ότι η νομολογία ονομάζει διοικητικά μέτρα και τας καλουμένας διοικητικάς ποινάς (πλην των πειθαρχικών), ήτοι πρόστιμα κλπ. επιβαλλόμενα εις βάρος των διοικουμένων των μη διατελούντων εν
20 πειθαρχική σχέσει προς το Κράτος ή άλλον οργανισμόν δημοσίου δικαίου, ουχί προς κολασμόν των, αλλά προς εξαναγκασμόν των, όπως συμμορφώνται προς ωρισμένας νομίμους υποχρεώσεις των: 1276 (34), 436, 538 (51), 1825 (54), δια την εξασφάλισιν της κανονικής λειτουργίας των δημοσίων υπηρεσιών και χάριν του γενικού συμφέροντος. Ούτω αι αποφάσεις: 536, 538 (51)
25 ρητώς αναφέρουσιν, ότι η διοικητική ποινή - εν προκειμένω πρόστιμον επιβληθέν εις βάρος παραβάτου διατάξεων περί φαρμακευτικών ιδιοκατασκευασμάτων - συνιστά διοικητικόν μέτρον (όρα και τας 433, 434,
30 720 (36), 846 (39)). Όθεν επί των διοικητικών ποινών του ως άνω είδους, έχουν κατ' αρχήν εφαρμογήν αι εκτεθείσαι αρχαί, αίτινες αναφέρονται εις την επιβολήν διοικητικών μέτρων, ειδικώτερον δε η αρχή, καθ'ην, του νόμου μη ορίζοντος αντιθέτως, δεν απαιτείται κλήσις προς απολογίαν του καθ'ου επιβάλλεται η διοικητική ποινή: 433, 434, 720 (36), 538 (51), 1925 (54)."

35 (Βλέπε επίσης "Διοικητικόν Δίκαιον" Fleiner, μετάφραση Στυμφαλιάδη, (1932), σελ. 199-201.)

Αποφάσεις για επιβολή προστίμου δεν είναι ποινικής

φύσης. Η Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας, διάφορα Πειθαρχικά Συμβούλια, ο Διευθυντής Τελωνείων και άλλες Διοικητικές Αρχές, έχουν με Νόμο ή με Κανονισμούς που εκδίδονται με νομοθετική εξουσιοδότηση, εξουσία επιβολής χρηματικών ποινών, οι οποίες συνήθως ονομάζονται "πρόστιμο". Τούτο δε μετατρέπει τις Διοικητικές Αρχές σε δικαστήριο, γιατί οι ποινές αυτές δεν είναι ποινικής φύσεως αλλά διοικητικής.

Η διοικητική ποινή είναι μέρος του νομικού συστήματος της Κύπρου και έχει αναγνωριστεί από την κυπριακή νομολογία και προβλέπεται στην ισχύουσα νομοθεσία.

Η αρχή της διακρίσεως των εξουσιών, η οποία είναι διάχυτη σε όλο το Σύνταγμα της κυπριακής πολιτείας, δεν παραβιάζεται με την ύπαρξη και λειτουργία διοικητικών ή εκτελεστικών αρχών, οι οποίες έχουν με νομοθετική εξουσιοδότηση εξουσία επιβολής διοικητικών ποινών.

Με όσα προσπάθησα να αναπτύξω πιο πάνω, γίνεται κατάδηλο ότι η Επιτροπή Προστασίας του Ανταγωνισμού δεν είναι δικαστήριο, ούτε δικαστική επιτροπή, ούτε ασκεί δικαστική εξουσία.

Οι αποφάσεις της Επιτροπής ελέγχονται μόνο με προσφυγή κάτω από το άρθρο 146 του Συντάγματος. Δεν είναι επιτρεπτή η έκδοση εντάλματος Prohibition που να απευθύνεται προς την Επιτροπή αυτή.

Για όλους τους πιο πάνω λόγους, η αίτηση απορρίπτεται.

Καμιά διαταγή για έξοδα.

Η αίτηση απορρίπτεται χωρίς έξοδα.